

Ampli rebuig al setge als mestres

Mestres, famílies, sindicats i entitats denuncien una campanya contra l'escola

L'institut El Palau ■ J. RAMOS

El Grec 2018 redueix espectacles, però manté la capacitat

El festival Impulsa les coproduccions

Exposició de Vehicles Històrics i Clàssics. Mercat de l'Automòbil, Motos, Accessoris i Col·leccionisme

EXPO CLASSIC

5/6 maig '18 Mollerussa

973 600 799
www.fira.com
firacio Mollerussa, no la fira!

EL PUNT AVUI +

Edició de Lleida

DISSABTE • 5 de maig del 2018. Any XLIII. Núm. 14627 - AVUI / Any XL. Núm. 13497 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT VOL VIURE EN P6-8

Investidura a distància

PARLAMENT • Aprovada la reforma de la Llei de presidència i Rajoy ja prepara el recurs al TC

REUNIÓ • JxCat viatja a Berlín perquè Puigdemont proposi el camí a seguir i un quart candidat

EUROPA-MÓN P24,25

El mexicà Cuauhtémoc Cárdenas, amb altres personalitats internacionals, ahir a Kanbo ■ EFE/ CAROLINE BLUMBERG

Crida a la reconciliació

Acte solemne, amb absències, al País Basc del Nord en el final d'ETA

Entrevista Arcadi Oliveres P14,15

Economista

“No hem estat capaços de dir quin país volem”

Premi Constructors de Pau 2017

Nacional P18

Una epidèmia de grip moderada causa 157 morts

Hi ha hagut un predomini del tipus B

Cultura-Espectacles P32

Sense Nobel de literatura pels abusos sexuals

L'Acadèmia Sueca no té prou quòrum

Europa-Món P28

Bicentenari polèmic de Marx a Alemanya

Actes a la seva ciutat natal

VOLTES DONEN MORTA A LA VIDA

Mira les ganes de vacances que et vénen quan veus una palmera.

49 oficines a Catalunya
902 811 811
nautaliaviatges.com

NAUTALIA Viatges

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Seixanta-vuit

Una de les fotografies de Xavier Miserachs de l'exposició antològica que es pot veure a la Pedrera de Barcelona fins al

juliol, em remet directament a un llibre que rondava per casa amb fotos sobre el Maig del 68, i que a mi em tenia magnetitzat. Aquelles ulleres dels anti-disturbis francesos, més pròpies d'una anada amb moto, aquelles gavadines i uns cascs i escuts trets de la guerra de Troia, els dotaven d'una estampa que se'm feia si més no curiosa. Fotos, com les de Miserachs, amb aquests policies formant una línia, una barrera davant d'uns estudiants amb corbata i unes noies rosses, canores, que semblaven tretes del Bocaccio. I llambordes i llambordins, i pintades enginyoses, tretes del millor gabinet de publicistes, i les parets de la Sorbona, i Cohn Bèndit. Tot atrapat en un llibre d'imatges en blanc i negre com algunes de les de Miserachs. També n'hi ha en color. El color de les platges de la Costa Brava. Els meus germans, que són els que havien fet arribar a casa aquell llibre del Maig del 68 comprat a París algun any més tard, anaven a la capital francesa buscant clients per a la Costa Daurada.

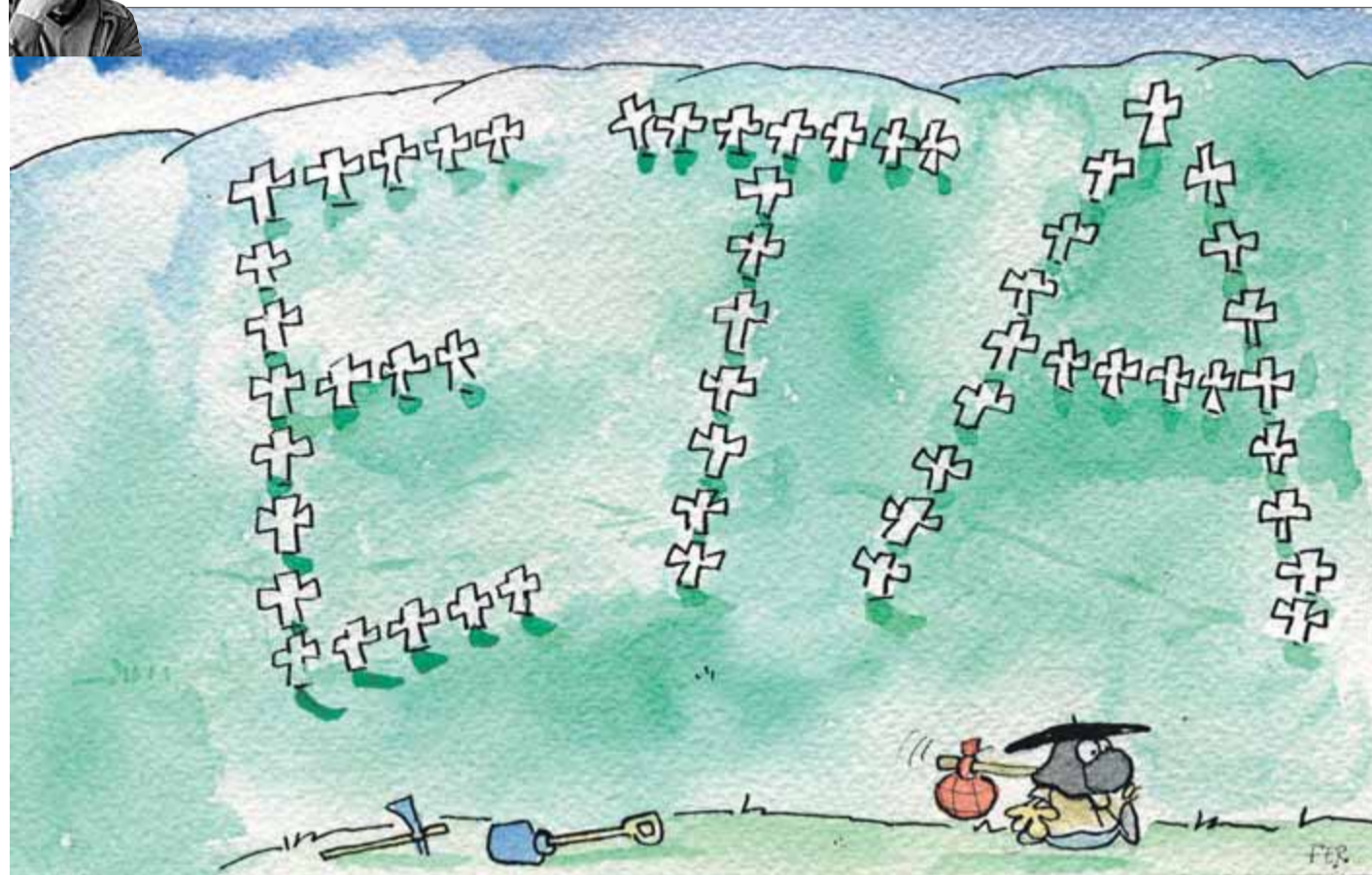
El 68 va ser any de força pessics a l'ànima, que és el que fa una bona fotografia

Ja eren aquells temps pioners i previs al boom turístic, al gir, al tomb de la dictadura. De fet d'aquell Maig del 68 del qual ara fa 50 anys sembla que aquí, amb el dictador actiu, ben poca cosa en podia arribar. El 68 de la primavera de Praga, de sacsejades posteriors a Itàlia, de la matança de Mèxic, de moviments als EUA amb la guerra del Vietnam de fons, va ser any de força pessics a l'ànima, que és el que fa una bona fotografia, una bona instantània. En alguna d'aquelles fotos del 68 parisenc, de mobilització d'estudiants i d'obres, hi surt Jean-Paul Sartre, amb aquella mirada estràbica i una pipa, i al mateix prestatge hi tinc *La naúsea*, i *Els mots*, entre d'altres títols existencials. I el salt d'aquells anys em reconnecta amb alguna de les idees de per exemple Pedro Olalla, que aquests dies explica el seu *De senectute política*. Parla de democràcia directa, de referèndums, de participació activa, de renda universal, de destituir càrrecs electes que no compleixin. I pensava que tot i els aniversaris, les revoltes no s'acaben mai, sempre se'n poden retratar de noves per molt que semblin les mateixes.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Tristesa al Palau

Ahir vaig passar per davant el Palau de la Generalitat. Vostès ho han vist? Quina tristesa, senyor. No s'hi endevina cap activitat. Els mossos de la porta no tenen qui saludar ni qui rebre o acomiadar. Tampoc no hi podria entrar ni sortir-ne ningú: la façana principal de la plaça està tota protegida per unes tanques metàl·liques. També n'hi ha a la façana de l'ajuntament de Barcelona, al davant, però aquestes tenen una obertura per facilitar el pas de la gent i són de construcció senzilla: un enfilall de tanques una al costat de l'altra. Les tanques del Palau de la Generalitat són dobles i en disposició zigzagant. S'hi espera un assalt motoritzat? Una turba? O és que cauen pedres de la façana? Les cases deshabitades de seguida es deterioren.

Enfilo el carrer del Bisbe i em trobo en Jordi Bedmar, el fotògraf oficial de la Presidència ja des dels temps de Pujol. Ha retratat tots els presidents. Va cap al Palau, el seu lloc de feina. Hi entrarà per la porta falsa del carrer de Sant Honorat. "Què hi fas?" "M'estaria amb els braços plegats si no m'entre-

“No s'hi veu cap activitat, l'edifici està protegit amb tanques dobles

tingués arxivant i digitalitzant fotos antigues.” Compartim la sensació de tristesa. Ell la coneix per dins: "Hauries de veure els despatxos: tots buits. El Pati dels Tarongers no el travessa ningú. Només s'hi belluguen els equips de neteja i algú que fa petites restauracions." Abans, Jordi Bedmar no parlava: "Cada hora hi havia un acte protocol·lari, una signatura, una recepció, les habituals reunions de l'executiu..." Alguns diuen que en altres països també s'ha trigat a fer govern. Només que en aquests països sempre n'hi havia un de provisional en funcionament. Aquí no funciona res, no hi ha res ni

ningú. El dia vuit de gener un senyor que sortia d'una reunió de Junts per Catalunya em va vaticinar: "Puigdemont farà un pas al costat en favor d'Elsa Artadi." Han passat quatre mesos i tot indica que el que es va planificar en aquella reunió es complirà. Hem demostrat que l'Estat no ha acceptat els resultats de les últimes eleccions, però calien tantes dilatades giragonses per arribar al punt de partida? Som esplèndids, amb el temps. Tanta pressa que havíem tingut...

Amb en Jordi recordem el viatge que el febrer del 2003 vam fer al Quebec acompanyant Artur Mas, amb altres periodistes. Mas aspirava a rellevar Pujol. Pasqual Maragall ho va impedir, al final d'aquell mateix any. El Quebec dels referèndums d'independència. Alguns situen la conversió de Mas a l'independentisme al 2012. Aquell viatge, inspirat per David Madí —més tard integrat al *sanedri* expeditiu que ha aconsellat Puigdemont—, dona altres pistes. I si tot, també la consulta i el referèndum i l'actual malenconia, arrenca d'aquella remota sortida intencionada al Quebec?

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchell (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/oi4834>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Més enllà de Puigdemont

Com que ahir el ple del Parlament va aprovar la llei de Presidència i a hores d'ara (si el DOGC del 155 publicués aviat el nou text, que no ho farà) Carles Puigdemont podria tornar a ser investit, aquest cop a distància, president de la Generalitat, sembla com si aquesta fos la gran qüestió a resoldre. I ho és, sobretot veient la reacció airada d'ahir de Méndez de Vigo i el seu "no tolerarem cap investidura telemàtica" (que em va fer pensar en aquell "no hi haurà referèndum", de Rajoy). Però a mi em fa l'efecte, que és el que en definitiva els volia dir, que aquests dies s'està discutint molt més que la investidura de Puigdemont. Perquè probablement Puigdemont, si més no en aquests moments (recorden aquell "provisionalment"?), no podrà ser investit president. I ell ho deu saber. Per això a mi em fa l'efecte que el que les formacions independentistes estan discutint de veritat no és no-

“A mi em fa l'efecte que el que es discuteix no és només la investidura; és, sobretot, l'endemà

més això; i que tot plegat va molt més enllà de la investidura (o no) de Puigdemont. El que s'està discutint, i cada cop més públicament, que potser ja està bé, és l'estratègia de l'endemà. De l'endemà de formar govern, que jo penso que n'hi haurà i podem fer més sostenible (no pas fer desaparèixer, no siguin il·lusos) aquest maleït 155. Què passarà llavors? Hi haurà una Casa de la República? Puigdemont i els

consellers a l'exili faran república des d'aquí? I què farà el govern d'aquí? La via unilateral s'haurà acabat del tot i cal tornar "al camp base", com defensa ERC en la ponència que debatrà el mes vinent? "Ja no estem en la fase unilateral", com deia Marta Pascal dies enrere? És compatible, el que diu Pascal, amb el que diuen els diputats de Junts per Catalunya? S'està traïnt "la voluntat expressada l'1 d'octubre", com diu la CUP? A mi em fa l'efecte que és tot això, el que s'està discutint aquests dies. Molt més enllà de fer govern (que JxCat i ERC ja el tenen acordat i repartit des de fa setmanes, que per això alguns tenen pressa), i molt més enllà de la investidura (o no) de Puigdemont, a mi em sembla que el que s'està discutint en el fons és això, l'estratègia a seguir, si és que n'hi ha i si és que és conjunta. Perquè l'Estat, no se n'oblidin, sí que la té. I ben conjunta.

EDITORIAL

La batalla de l'escola

El requeriment del Ministeri d'Educació al Departament d'Ensenyament d'actuar contra escoles, instituts, directors i docents per suposades accions d'adoctrinament dels alumnes és un nou capítol, l'enèsim, de la guerra oberta del govern espanyol contra l'escola catalana, en el context de l'onada repressiva de l'Estat després del referèndum de l'1-O. El fet de no controlar l'ensenyament a Catalunya, basat en un model que fomenta el pensament lliure, crític i una visió catalana del món, s'ha convertit fa temps en una obsessió per al govern de l'Estat, que es manifesta cíclicament. I aquest cop ho ha fet amb una irresponsabilitat colossal, criminalitzant i exigint responsabilitats als docents i directors per un grapat de queixes, subjectives i sense cap prova, que mai s'han fet als consells escolars i a la inspecció del Departament d'Ensenyament, com seria normal, sinó que han estat oportunament recollides pel ministeri o la fiscalia.

És necessari esclarir els fets i denunciar les manipulacions, de la mateixa manera que cal exigir que es faci públic l'informe elaborat per la inspecció que desmenteix els fets dels quals s'acusa nou mestres de l'institut El Palau de Sant Andreu de la Barca arran de l'1-O; un informe que el ministeri ha silenciado aprofitant la seva posició de força amb el 155. És una evidència que darrere aquests atacs a l'escola catalana hi ha motivacions ideològiques prou conegudes, però també hi ha interessos partidistes i això és especialment greu. El PP i el govern de Rajoy estan instrumentalitzant l'ensenyament dels nens i nenes de Catalunya per guanyar punts en la batalla amb Ciutadans per l'electorat de dretes. La societat catalana, la mateixa comunitat educativa, el Parlament i així que sigui possible el govern de la Generalitat han de sumar esforços per preservar l'escola i protegir els seus professionals.

De reüll

Maria Palau

Mecenes

La crisi que es va originar el 2008 va deixar un paisatge erm per a la cultura. El retrocés de la inversió pública ens va fer adonar tot d'una que aquella burgesia il·lustrada que tant havíem mitificat per explicar la història d'èxit del nostre país s'havia anat perdent pel camí i que ja no hi podíem comptar per fer una tasca de suplència. La tempesta perfecta va caure quan les empreses van concentrar les seves aportacions a l'àmbit social. Entre uns i altres, la cultura va passar a ser considerada una matèria privilegiada que, en temps de

La crisi ens va fer adonar que havíem perdut la burgesia il·lustrada

vaques magres, no toca. El 2015, la creació de la Fundació Catalunya Cultura va obrir una finestra d'aire fresc. Aquesta institució està fent bona feina per implantar un nou model de mecenatge que s'adreça al conjunt de la ciutadania. I no necessàriament a les seves butxaques: hi ha moltes formes de

donar suport als projectes culturals. Ens ho hem de creure perquè els temps passats no tornaran. La mirada històrica als prohoms que van adoptar un compromís tan personal amb la cultura la donarà un cicle de conferències que se celebraran al Palau Güell, coordinat pel periodista Francesc Canosa. L'historiador de l'art Alberto Velasco l'obrirà aquest dilluns amb una classe sobre el gran promotor de les arts en època del gòtic, el comte Pere II d'Urgell. Els altres mecenes que es tractaran són Rafael Patxot, J.B. Cendrós i Francesc Cambó, del llegat dels quals encara vivim de renda.

Les cares de la notícia

INSPECTOR DELS MOSSOS D'ESQUADRA

Francesc Jiménez del Olmo

Trànsit: 20 anys

Vint anys després que els Mossos assumissin el trànsit, el balanç és molt positiu tant per la consagració com a policia integral a tot el territori, com per la feina d'assistència i dissuasió, contribuint a reduir a una tercera part la mortalitat. El repte és invertir en prevenció i no en recaptació.

MINISTRE D'EDUCACIÓ I CULTURA

Íñigo Méndez de Vigo

Criminalització execrable

L'escola catalana molesta a Madrid perquè no la pot manipular, i ara opta per criminalitzar-la basant-se en un grapat de queixes subjectives, no adreçades ni a escoles, ni al consell escolar, ni demostrades. És execrable que el ministre ataquí mestres i escoles perquè Cs està avançant el PP per la dreta.

PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ NOBEL

Carl-Henrik Heldin

El Nobel, en crisi

L'Acadèmia Sueca ha cancel·lat el Nobel de literatura 2018 per la pèrdua de confiança del món exterior en l'acadèmia. L'autocrítica prové de l'escàndol de les denúncies per abús sexual del marit d'una de les acadèmiques, que ha provocat la dimissió de sis integrants i una crisi en l'entitat.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Pisos ocupats
Un estudi avalua les persones que han accedit sense permís a un pis. L'aparició de màfies complica una pràctica amb un origen social.

10 anys Bandes violentes
Reapareixen bandes violentes de joves d'origen sud-americà. Els nous grups volen ocupar l'espai que van deixar els Latin Kings.

20 anys Traspàs de trànsit
Pujol i Mayor Oreja fan del traspàs del trànsit un acte de cosobirania. L'entesa marca el relleu de la Guàrdia Civil pels Mossos d'Esquadra a Girona.

Full de ruta

Germà capdevila

200 dies

S'han superat els 200 dies amb presos polítics a Catalunya. 200 dies amb ostatges retinuts per un Estat que es nega a seure en una taula a negociar. 200 dies amb líders polítics i activistes empresonats per una Espanya que no coneix de transaccions o cessions per arribar a un acord, sinó que només entén dues possibilitats: guanyar per KO o caure derrotat. 200 dies de privació de llibertat a persones que veuen amb impotència com tots els poders institucionals i fàctics de l'Estat intenten imposar un relat fals de violència i rebel·lió.

Sortosament, es tracta d'un relat que es desfà com la sal dins l'aigua quan instàncies judicials d'altres països europeus l'analitzen, sigui a Bèlgica, a Suïssa, a Gran Bretanya o a Alemanya. Malauradament, tot indica que els ostatges no podran recuperar la seva llibertat fins que la justícia europea es faci càrrec dels seus casos, i fins que això succeeixi passarà temps.

Continuar i no permetre que el dolor dels presos i les seves famílies ens paralizzi no vol dir en cap cas que els oblidem o que negligim el seu patiment

Un temps insuportable per a les famílies i intolerable per a un poble que ha impulsat un procés d'alliberament dins d'un marc estrictament pacífic i democràtic.

200 dies després, és imprescindible no permetre que el patiment dels presos polítics aturi o paralizzi l'independentisme. Hem de tirar endavant i superar els entrebancs, les dificultats i la repressió. Només així anul·larem l'objectiu principal de l'Estat, que és atemorir i escarmentar els catalans per tal que no tornin a aixecar-se. Ara bé, continuar endavant 200 dies després i no permetre que el dolor dels presos i les seves famílies ens paralizzi no vol dir en cap cas que els oblidem o que negligim el seu patiment. Ans al contrari, els hem de mantenir al centre del debat, els hem d'honorar, hem de cuidar de les seves famílies, els hem d'escriure, hem de participar i hem d'organitzar actes de suport i d'homenatge. Són dues cares de la mateixa moneda: seguir endavant i recordar-los tothora. Els hi devem.

Tribuna

Antoni Soy. Professor de la Universitat de Barcelona

Malson angoixant

Estem vivint, en l'àmbit mundial, almenys des dels anys vuitanta del segle passat, una acceleració dels processos econòmics i autoritaris que estan transformant a fons les nostres societats i les relacions polítiques entre governants i governats. D'una banda, hi ha la creixent ofensiva de les elits oligàrquiques en contra dels drets econòmics i socials de les persones com a ciutadanes. De l'altra, la multiplicació dels dispositius autoritaris/antidemocràtics que van en contra dels drets civils i polítics d'aquesta mateixa ciutadania.

EL NEOLIBERALISME (econòmic i social) i l'autoritarisme estatal s'alien per anar conjuntament contra la democràcia. De fet, és la suposada "llibertat" d'una competència descarnada i desfermada entre els actors econòmics i socials la que justifica (la que produeix) el reforçament de l'autoritarisme antidemocràtic, dependent dels estats, com a condició indispensable del desplegament de l'anomenada "llibertat" a competir. Aquest és el paradigma dominant, cada cop més, en l'àmbit mundial.

LA POLÍTICA NEOLIBERAL es caracteritza perquè estén i imposa la lògica capitalista –relació d'explotació del capital sobre el treball assalariat per tal d'obtenir una plusvàlua/benefici– a totes les relacions socials entre els humans, fins a fer-ne la forma de les nostres vides. Es tracta, ni més ni menys, de subordinar els drets de les persones als anomenats "drets de les empreses/del capital" i, en conseqüència, de disciplinar la vida de les persones en funció d'aquestes "necessitats". Aquesta política provoca incertesa i inseguretats en la població, la fa més dòcil i submissa, desactiva la democràcia i fragmenta la societat.

EN TENIM UN EXEMPLE en les successives reformes en contra dels drets del treball i els treballadors, que han provocat: aturs elevats i creixement de l'exèrcit industrial de reserva, baixada dels salaris, precarietat, contractes escombraria, subocupació, restriccions dels drets dels treballadors, etcètera. Un altre exemple són les retallades en els serveis bàsics que afecten la majoria de la població i que han donat lloc a: l'augment de la pobresa i l'ex-

clusió social, uns lloguers cada cop més cars i prohibitius, l'explosió dels desnonaments, etcètera.

ALGUN DIUEN QUE L'APARICIÓ de Trump i el neoproteccionisme i populisme de dretes americà, i d'algunes rèpliques a diferents països europeus, i també de la resta del món, farà canviar l'anàlisi que hem fet anteriorment. Contràriament, ens hauriem de preguntar per què apareixen aquests fenòmens (econòmics, polítics i socials) que ens demostren que una part, força important, de la classe obrera i les classes populars s'enlluernen amb propostes que no posen realment en qüestió el sistema/mode de producció (capitalista) que provoca el seu malestar i els seus problemes, i que a vegades arriben a ser racistes, xenòfobes i amb pinzellades feixistes. I la resposta és, crec, que l'esquerra tradicional socialdemòcrata ha abraçat clarament el paradigma (econòmic, social i polític) dominant; i, al mateix temps, que l'anomenada esquerra alternativa és incapaç d'oferir una estratègia creïble per a la classe obrera i les classes populars.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La nova aristocràcia

■ Estem en un moment en què la política vol més que mai persones amb veritable vocació, polítics que treballin per generar canvis sense caure a les urpes de les grans empreses, que exerceixen un gran poder en la política actual. Els polítics actuals, la nova aristocràcia, formen part d'un llinatge, venen de les mateixes universitats, que són les mateixes a les quals anaven els seus pares, pares que han estat polítics o han tingut una gran influència en la política anys enrere. La nova aristocràcia està formada per persones a les quals no se les valora pels seus mèrits, se les valora pels seus contactes familiars o pels seus privilegis en la comunitat. Es tracta d'un tràfic d'influències, d'estar ben relacionats, només d'aquesta manera es podrà

optar al poder, i això s'accentua perquè només es relacionen entre gent del mateix entorn social. Necessitem quelcom més que una nova generació d'aristòcrates.

BEGOÑA ELVIRA BILBAO
Tarragona

I això no l'ofèn, senyor ministre?

■ No sé per què la gent es posa les mans al cap. Ningú que conegui com va o hagi tingut una relació recent amb la justícia espanyola s'hauria de sorprendre per la sentència del cas de La Manada. Un disbarat més, el que passa és que aquest ha tingut el ressò mediàtic que no han tingut molts altres casos. Alguns membres del govern espanyol ara en culpen la reforma socialista del Codi Penal de 1995 i el ministre de Justícia, el mateix que l'ofèn un llaç groc però que sembla tolerar perfectament aquestes

sentència, diu ara que un dels magistrats "té algun problema singular" i que podria haver estat apartat del CGPJ, òrgan que sé per experiència que no fot ni cas quan es denuncien actuacions irregulars d'alguns jutges.

Ara se sap que el govern va ignorar les reivindicacions feministes de l'any 2015 sobre violacions i agressions sexuals. Només faltaria que fessin cas a aquestes... històriques, oi? Com algun manifestant ha escrit aquests dies: "Veieu rebel·lió, veieu sedició, però no veieu violació?" I encara ens diuen que confiem en la justícia? Que estan sonats?

RAMON GAUSACHS CALVET
L'Hospitalet de Llobregat

Iniesta

■ Iniesta ha estat des de fa anys un dels millors jugadors del món, i ha aconseguit ser

un gran jugador, un gran esportista i una gran persona, senzilla, familiar, educada i empàtica. Ens llega el seu futbol exquisit i màgic que ha format el millor Barça de la història i que ens deixarà un buit que difícilment trobarà un substitut natural. Ara bé, a la roda de premsa del seu comiat, que hom suposa que havia preparat, em va sobtar que no fes referència en cap moment durant els deu minuts de la seva intervenció al nom específic del Barça. Va fer esment diverses vegades a "jugar aquí", "este equipo" i "este club". Que no digués ni un sol mot en català és habitual i lamentable després de 22 anys de residència a Barcelona, però no fer esment de la paraula Barça i substituir-la per equip i club s'ha d'entendre com un oblit per l'emoció del moment. Llàstima.

ANTONI VILANOVA CASALS
Barcelona

La frase del dia

“Que hi hagi polítics empresonats és un problema per avançar en una direcció de diàleg i entesa”

José Luis Rodríguez Zapatero, EXPRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Tribuna

Héctor López Bofill. Professor de dret a la UPF

El poder

Amb 2.080.000 vots en un territori que genera 200.000 milions d'euros de producte interior brut anual, es pot culminar la independència i qualsevol projecte polític que el catalanisme es proposi.

EN CAP NACIÓ SENSE ESTAT en un context liberal democràtic les opcions sobiranistes han tingut mai un suport popular tan ampli i segurament tampoc amb una estructura social tan organitzada. Perquè no sols és una qüestió de majoria, és també, i sobretot, una qüestió d'organització, d'una mobilització ciutadana vertebrada al voltant de complicitats molt intenses. L'independentisme català té l'Assemblea Nacional Catalana, té Òmnium, té els Comitès de Defensa de la República... N'hi ha prou de comparar la potència d'aquestes formes d'associació amb les que es presenten en altres moviments d'emancipació nacional (pensem en Euskadi, o pensem en Escòcia) i no diguem amb la densitat del teixit associatiu de l'unionisme a Catalunya, començant pel seu principal partit polític, Ciutadans, que no compta amb cap alcaldia al país, i acabant per una Societat Civil Catalana d'escassos membres i totalment dependent del suport més aviat tèrbol de l'aparell de l'Estat.

AL COSTAT D'UNA OPCIO DESARTICULADA que es fonamenta en l'alienació i en el ressentiment, l'independentisme es presenta compromès, solidari, tenaç i cohesionat. Aquest darrer és un factor que també marca la diferència de les aspiracions del catalanisme en el present respecte a les experiències històriques. Potser caldria remuntar-se al referèndum per a l'aprovació de l'Estatut de Núria del 2 d'agost del 1931 per trobar un moment en el qual els diversos components polítics i socials del nacionalisme català presentessin un nivell d'unitat com el que es va viure l'1

d'octubre del 2017, un esperit unitari que encara es manté, ni que sigui sotsobrillant, i que en qualsevol cas, i malgrat les suspicàcies entre els dirigents dels partits, presenta un nivell d'integració molt superior al que es va acabar vivint en els anys trenta, el qual va degenerar en un conflicte radical entre la dreta i l'esquerra que al seu torn va portar a perdre una guerra i a una ensulsiada nacional que tot just ara s'està superant.

AMB TOTS AQUESTS FACTORS tan favorables, què manca doncs per materialitzar l'objectiu polític més urgent i fer efectiva la República en el marc del Principat? Doncs segurament traduir aquesta majoria, aquesta organització i aquesta unitat en poder. I no hi ha cap dubte que aquest, al marge de com evolucionin els episodis polítics concrets

“Els 2.080.000 vots permanentment mobilitzats i amb accés a recursos són la principal estructura d'estat que les autoritats espanyoles no podran aturar

(una investidura, unes eleccions, la constitució d'un govern en la precarietat d'una autonomia desnonada) serà el proper pas que el sobiranisme teixirà com a moviment en el seu conjunt. Els 2.080.000 vots permanentment mobilitzats i amb accés a recursos econòmics són la principal estructura d'estat que cap govern autonòmic anterior podia bastir i que les autoritats espanyoles no podran aturar, almenys de manera immediata, ni per la via democràtica ni a través de la repressió.

ELS 2.080.000 VOTS (una xifra d'altra banda creixent en termes absoluts a cada convocatòria electoral) estan en perfectes condicions de crear una entitat política paral·lela al Regne d'Espanya que aprofundeixi en la crisi d'aquest regne i faci qüestionar la seva sostenibilitat com a força coactiva. Els 2.080.000 vots són, per exemple, molts contribuents, representen un ventall inacabable d'accions concertades que, en el nostre context tecnològic, es poden concentrar en una resposta contundent (una resposta difícil de reprimir per un sistema judicial desbordat).

CAL, EN DEFINITIVA, que aquesta majoria ingent prengui consciència dels actes concrets que calen per fer República. L'1-O es va guanyar perquè molta gent va tenir molt clar com havia d'actuar. Ara es tracta, i sempre per mitjans pacífics, de plantejar nous objectius que refermin la primàcia d'una sobirania catalana en un gest com el que es va expressar amb més de 10.000 policies impotents a l'hora d'aturar una votació protegida per una ciutadania entusiasta. Al meu parer, la funció principal del lideratge polític dels propers mesos consistirà a ser capaç de revelar i de transmetre aquests nous objectius duts a terme amb la mateixa convicció i la mateixa fermesa amb les quals es va viure l'1-O.

De set en set

Jordi Panyella

El passadís

Arriba un dia que la premsa esportiva no té notícies i es posa a discutir sobre si el Madrid ha de fer el passadís al Barça

en reconeixement del seu triomf en la lliga, com si no hi hagués res més important de què parlar. Com que el debat s'embrancha i pren dimensions èpiques, un columnista que es valori no pot esquivar el tema. Així doncs, caldrà enfangar-se en la discussió.

Proposta: Si finalment els jugadors blancs no volen aplaudir els seus rivals –com així sembla que serà–, se'ls podria donar una lliçó d'esportivitat i fer-ho al revés. Que siguin els del Barça els que facin el passadís als seus col·legues del Madrid i els aplaudeixin, per exemple, pel mèrit innegable d'haver arribat per tercer any consecutiu a la final de la Champions League.

Posats a donar lliçons, i a reconèixer els mèrits dels altres, se'n podrien fer més, de passadissos, no només en l'àmbit futbolístic. Per exemple, es podria aplaudir fervorosament Enric Millo, pel mèrit de governar el país sent el partit menys votat i per la dignitat amb què porta el càrrec de saludministrer. I també es podria aplaudir Inés Arrimadas pel mèrit de seguir parlant del procés quan “el procés està mort” i per la seva elegància en vestir l'uniforme tribal a la Fira d'Abril. Ep! és el seu Vargas Llosa que parla de tribu quan es refereix a qüestions identitàries. I encara un últim concert de palmells batents per a Manuel Valls, perquè aquell que ha viscut en el luxós París necessitarà l'escalf de la gent per no deprimir-se en una Eurodisney de segona divisió, com és aquesta Barcelona.

A tots ells el passadís i l'obsequi d'un fort aplaudiment. Ah, i després de l'homenatge, a guanyar-los sense pietat, 5 a 0 al camp, i 10 a 0 a les urnes.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Rajoy engega la maquinària per aturar la reforma

El govern espanyol demana l'informe preceptiu al Consell d'Estat com a pas previ a anar al TC

“Europa amb els refugiats és una institució criminal”

Així ho sosté Arcadi Oliveres, que ha rebut el premi Constructors de Pau 2017

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La llei apuntala Puigdemont

VIA JxCat, ERC i la CUP aproven la reforma de la llei de la presidència per regular una investidura a distància preveient el recurs al TC **AVUI** JxCat viatja a Berlín perquè el president fixi el camí a seguir i designi després un quart candidat

Odei A.-Etxearte
BARCELONA

JxCat, ERC i la CUP van aprovar la reforma de la llei de la presidència que permetria una investidura a distància sabent que probablement serà suspesa aviat pel Tribunal Constitucional. La norma, malgrat el previsible bloqueig de l'alt tribunal, pretén deixar una via oberta a una futura investidura de Carles Puigdemont en un context en què JxCat s'encamina cap a la proposta d'un quart candidat que evitaria la repetició de les eleccions. El grup parlamentari viatja avui i demà a Berlín per escoltar el president de la Generalitat, a qui consideren que correspon marcar el camí que s'ha de seguir a partir d'ara i la proposta d'un nou nom sense procediments judicials oberts que, aquesta vegada, pogués ser efectivament investit i formés un govern acceptat per Madrid, amb el consegüent aixecament de la suspensió de l'autonomia. C's, el PSC, Catalunya en Comú Podem i el PP van carregar contra la llei i el procediment per lectura única. Abans de presentar el recurs al TC, el govern espanyol va demanar el preceptiu informe al consell d'estat.

Per Inés Arrimadas i Miquel Iceta, el debat d'ahir significava un retorn a les llargues jornades del 6 i 7 de setembre, quan el Parlament va aprovar la llei del referèndum i la de transitorietat jurídica. Però la comparació es va que-

dar en el terreny discursiu. Hi va haver un debat curt, ajustat al reglament, sense intents d'obstaculització per part de l'oposició ni tensió afegida, i arribava en un moment en què JxCat i ERC han descartat recórrer a la unilateralitat a la cambra. El Consell de Garanties Estatutàries havia dictaminat que la reforma era anticonstitucional i antiestatutària, tot i que els seus pronunciaments no són vinculants. Els comuns van acusar els independentistes de fer un “debat purament simbòlic” perquè saben que Puigdemont “no és un candidat viable”. El PP també va denunciar que fos una norma “per a una sola persona”.

La reforma de la llei de la presidència era un dels objectius de JxCat des del principi de la legislatura per bastir un marc jurídic que permetés la investidura de Puigdemont, tot i que el TC va bloquejar-la a finals de gener amb les mesures cautelars que van portar Roger Torrent a ajornar aquell primer intent. Ara JxCat es compromet a reformar també el reglament del Parlament en un mes amb l'argument de fer-la viable, tot i que és l'alt tribunal qui impossibilita qualsevol intent de restituir Puigdemont sense desobediència. JxCat pretén deixar oberta l'opció d'investir-lo durant tot el mandat. Al grup treballen amb l'escenari que a finals de la setmana vinent o l'altra hi hagi una investidura efectiva i, tot seguit, un govern

Elsa Artadi, Antoni Morral i Eduard Pujol, ahir, en el ple del Parlament ■ EFE

“provisional”. Malgrat tot, la decisió final està en mans de Puigdemont. I el president, si bé ha consultat i parlat amb diputats del grup, encara no hauria comunicat la seva proposta. De fet, fonts de JxCat assenyalen que probablement Puigdemont no elegirà demà encara cap candidat, si bé ho farà en els pròxims dies. Ahir, en sortir de l'hemicicle, Elsa Artadi es fotografiava amb Antoni Morral, un dels darrers noms que sonen a les travesses com a possible quart candidat.

El suport a Puigdemont va aflorar també ahir en una reunió del comitè na-

cional del PDeCAT. La direcció va instar els crítics —que la vigília havien reunit els principals sectors del partit a Rubí i que pretenen que hi hagi un congrés a l'estiu per renovar la cúpula i alinear-la amb el president de la Generalitat— a encarrilar les divergències en els òrgans de la formació, com ara el consell nacional, segons fonts presents. Els de Marta Pascal defensen, però, que ja fan pinya amb Puigdemont i que acceptaran el candidat que proposi per a la investidura.

Al Parlament, l'encarregat de defensar la reforma de la llei de la presiden-

cia va ser un dels homes de confiança de Puigdemont, Albert Batet. El diputat de JxCat va assenyalar que la norma no era només per a Puigdemont perquè també permetria tornar a intentar investir el president del grup parlamentari, Jordi Sánchez, o el conseller de la Presidència, Jordi Turull. JxCat també va al·legar-ne l'operativitat a distància en ple segle XXI.

Per ERC, però, el de la implementació de la tecnologia en les pràctiques democràtiques no era el tema de fons. Segons Antoni Castellà, la norma servia per posar en evidèn-

cia que “alguns no accepten el resultat electoral”.

La CUP va avalar la llei amb l'argument que amplia els “drets civils i polítics”. La diputada Maria Sirvent, però, va tornar a constatar el distanciament dels anticapitalistes amb JxCat i ERC, quan se situen a les portes de la formació d'un nou govern i els dos futurs socis compten amb la viabilitat d'una investidura en segona votació amb la delegació dels vots de Puigdemont i el conseller Antoni Comín. “Per acabar fent allò que ens dicta l'Estat no ens hi trobaran, busquin altres aliats”, va dir. ■

L'APUNT

El 'Mecanoscrit' ha fet mal a Pedrolo

Xavier Miró

Mecanoscrit del segon origen, el llibre més conegut de Manuel de Pedrolo, li ha fet mal. Em va agradar d'adolescent, però no tant com *Avui es parla de mi* o *Trajecte final*. En tornar-hi de jove, vaig tenir la pega d'ensopegar amb un o altre títol que no em van entusiasmar. Fa tres o quatre anys hi he tornat i he tingut la sort de trobar *Temps obert* –onze novel·les– o la tetralogia *La terra*

prohibida, tots dos de guerra i postguerra. Però també *Doble o res* o *La mà contra l'horitzó*. Si no t'agrada un llibre de Pedrolo te n'agradaran d'altres. Ah, i ser independentista també li va fer mal. És molt millor narrador. Ple de sorpreses. Acaben de publicar un inèdit seu, *Infant dels grans*. Petita joia. Per haver escrit tant, déu-n'hi-do quants encerts, aquest gegant.

Mont

LA CRÒNICA

Emili Bella

Imatge que Puigdemont va penjar ahir a Instagram ■ INSTAGRAM

Entrar i sortir a la vegada

Carles Puigdemont va intervenir ahir en el ple de manera telemàtica, sense necessitat de vots delegats ni de reformes de la llei de la presidència, quan va penjar a Instagram una fotografia d'ell d'esquena a la càmera dirigint-se cap a una porta del Palau de la Generalitat. En posició de marxar, però alhora en posició d'entrar. Cedint el pas, però a la vegada marcant el pas. El president continua present a la Ciutadella sense necessitat de ser-hi. Aquest va ser el moment

més destacat de la sessió juntament amb la sortida d'Elsa Artadi de l'hemicicle. En una cambra intervinguda, delmada, coartada per la justícia i encerclada pels Mossos comandats pel 155, la política de símbols era l'últim redós. La possible candidata a la presidència de la Generalitat, blanc de totes les mirades, va sortir del saló de plens amb l'abraçada del diputat Toni Morral, una abraçada ben visible que va durar des de l'hemicicle fins més enllà dels passos perduts, on hi ha totes les càme-

res de televisió. Era una sort d'agomolament col·lectiu de Junts per Catalunya el dia abans que els seus integrants viatgin fins a Berlín per reunir-se amb Puigdemont, amb l'expectativa que els anunciï el nom del pròxim candidat.

El ple va discórrer fat i insuls pel terreny de la previsibilitat, l'atrinxerament i el *déjà vu*, amb Inés Arrimadas comparant-lo amb el 6 i 7 de setembre (ja es pot anomenar síndrome del *sisidetdesetembrisme*) i amb l'independentisme amb el cap a Alemanya, tot esperant que la setmana que ve es pugui celebrar la investidura. Potser el més llampant va ser l'aprovació d'una proposta de resolució per l'adhesió als principis i els valors europeus, que, trossejadament, va rebre el suport de tots els grups llevat de Ciutadans, que en un dels punts, el que justament deia que "el plurilingüisme enriqueix les persones", hi va votar en contra per error. En altres parts del text, el bloc ultradretanós (Cs i PP) va coincidir amb la CUP a l'hora de dir no. Podríem dir que la fallida Constitució Europea va ser menys espinosa.

D'Europa va la cosa. Allà es juga el futur de la política catalana i cap allà es dirigeixen els parlamentaris de JxCat. Miquel Iceta va aprofitar per recordar-los que "per prendre decisions importants no n'hi ha prou amb una videoconferència", obviant que el pecat original del 155, del qual els socialistes són corresponsables, no deixa gaire més marge. El jeroglífic seria el següent: el govern espanyol tanca les delegacions catalanes a l'estranger, JxCat envia una delegació a l'estranger, Puigdemont delega el vot en Artadi i Artadi vota per Puigdemont. Per qui vota Puigdemont?

El número 182 de Bonart, ja a la venda

Art electrònic

La col·lecció BEEP

Galeristes: guanyar-se la vida a fora? | Museu Frederic Marès: any d'aniversaris
Procés de restauració de "Ciència i caritat", de Picasso | "Antoni Tàpies. T de Teresa" a la Fundació Antoni Tàpies | Barcelona Paper Gallery | Guinovart, poètic i polític
Museu de l'Empordà: "Els Dalí de Figueres" | Adeu a una històrica, Dolors Junyent
Entrevista a Miquel Barceló, que ha fet realitat el somni de Palau i Fabre

Agenda d'exposicions a l'edició digital de Bonart (www.bonart.cat/agenda)

Subscripció: 50 euros
4 números + edició digital gratuïta

www.bonart.cat | bonart@bonart.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Rajoy engegga la maquinària judicial per aturar la norma

El govern espanyol demana l'informe preceptiu al Consell d'Estat com a pas previ a presentar el recurs davant el TC ■ Méndez de Vigo recorda a Torrent que la desobediència té conseqüències

Montse Oliva
MADRID

“Aquesta és una via cega i no és la millor manera de recuperar la normalitat a Catalunya.” El portaveu del Consell de Ministres, Íñigo Méndez de Vigo, carregava ahir amb duresa contra la reforma de la llei de la presidència incidint que “és un impossible”, “un disbarat”. El dirigent popular al·ludia al fet que es pugui investir de manera telemàtica un president que entenen que no pot exercir el seu càrrec perquè està “fugit” de la justícia espanyola i a disposició d'un tribunal alemany que és el que ha de decidir sobre l'euroordre. I, en aquest punt, doncs, alertava que La Moncloa utilitzaria “totes les armes jurídiques” al seu abast per evitar el que qualificava de “fraud de llei jurídic i polític”. Tant és així que, tan bon punt el Parlament va fer efectiva ahir l'aprovació de la reforma, el Con-

sell de Ministres activava la maquinària judicial per frenar-la demanant al Consell d'Estat que es pronunciï sobre aquesta decisió com a pas previ a formalitzar el recurs davant el Tribunal Constitucional.

Menys pressa

La intenció de l'executiu espanyol és que la setmana vinent l'òrgan judicial suspengui cautelarment la reforma de la llei de presidència, i és per això que Méndez de Vigo en cap moment no va mostrar la urgència d'ocasions anteriors, quan havien forçat a fer pronunciaments expressos —fins i tot en cap de setmana— tant pel que fa al Consell d'Estat com al TC per aconseguir aturar altres acords del Parlament. El darrer cas va ser l'intent d'investidura de Carles Puigdemont, prevista per al 30 de gener passat, un dimarts. Cinc dies abans del ple —un dijous—, l'executiu de Maria-

El portaveu, Íñigo Méndez de Vigo, ahir en la roda de premsa a La Moncloa ■ EFE

no Rajoy va canviar de parer i va decidir presentar un recurs preventiu perquè s'anul·les la convocatòria. Aquell mateix dia van aconseguir l'informe del Consell d'Estat que, en aquesta ocasió, rebutjava

la iniciativa governamental. Tot i això, La Moncloa va decidir tirar pel dret i l'endemà divendres aprovava la presentació del recurs, cosa que va provocar una reunió a corre-cuita del TC, que es va acabar

pronunciant en dissabte. Enmig d'una forta divisió dels seus magistrats, el tribunal va optar per una decisió salomònica: n'ajornava l'admissió a tràmit, però dictava unes mesures cautelars que no deixa-

ven cap marge a Puigdemont per poder presentar candidatura a la presidència de la Generalitat.

Aquest recurs, en tot cas, va activar-se la setmana passada, amb la seva admissió a tràmit definitiva pel TC adduint que hi ha qüestions “d'interès general” que fan que no s'hagi de declarar extingida la impugnació reclamada quatre mesos enrere. En el mateix acte, se suspenia la candidatura i s'alertava el president del Parlament, Roger Torrent, que es podria enfrontar a accions

La frase

“El govern ja ha dit amb fermesa que no tolerarà cap mena de frau de llei”

Íñigo Méndez de Vigo
PORTAVEU DE L'EXECUTIU ESPANYOL

penals si desobeïa la decisió, a banda d'avançar-li que s'anul·laria qualsevol iniciativa que anés en la línia de permetre la investidura a distància. Ahir, Méndez de Vigo recordava l'advertiment del TC mentre avisava que “seria bo” que el Parlament no fes passos “que no porten enlloc”. En aquest sentit hi afegia que n'hauria d'haver “après”, dels plens del 6 i 7 de setembre de l'any passat. ■

Topada entre ERC i la CUP per la no al·lusió a l'1-0

■ Els comuns voten a favor i els cupaires en contra d'un text per avançar segons el 21-D

Ò. Palau
BARCELONA

ERC i la CUP van protagonitzar ahir al matí una engegada al Parlament arran de la proposta de resolució presentada pels primers per a la defensa dels drets civils i polítics de la ciutadania i les institucions catalanes. Tot i estar d'acord amb el fons, els cupaires van retreure als republicans que no acceptessin una esmena seva per afegir una referència a l'1-

0 al punt 8, on es manifesta la voluntat “urgent” de recuperar les institucions i posar fi al 155, per tal d'avançar “segons les majories parlamentàries expressades el 21-D”. En una dura intervenció, la diputada cupaire Natàlia Sánchez va demanar a ERC “fidelitat” a l'1-0, i la va acusar d'haver “renunciat al dret a l'autodeterminació”, abans d'exigir-li més “claretat” en els postulats. “Si volen fer autonomia recullin el guant de la portaveu dels comuns, però eixamplar la base no és atreure la cúpula dels partits”, va etzibar. Precisament el punt es va aprovar amb el vot contrari de la

CUP, i el favorable dels comuns i JxCat.

La portaveu republicana, Anna Caula, va recordar que el partit precisament té exiliats i empresonats arran de l'1-0, i va remetre al punt 2 de la mateixa proposta de resolució, que defensa la Declaració Universal dels Drets Humans i el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics. “El compromís amb l'autodeterminació és ple”, va assegurar, tot i que i exercir-lo “no és proclamar-lo a cada moment, sinó guanyar acords cada cop més amplis”. També ja amb el vot a favor de la CUP i dels comuns, el mateix text reclama l'allibera-

La nova portaveu del grup republicà, Anna Caula, va defensar la proposta ■ PARLAMENT

ment dels presos polítics i el retorn dels exiliats; denuncia la ingerència judicial en els afers del Parlament i la destitució de la cap de comunicació dels Mossos —sobre la qual es demana més informació a l'Estat— i dona suport a les últimes iniciatives empreses pel president del Parlament,

Roger Torrent, en favor del diàleg i la cohesió social.

El PSC, que va subscriure “gairebé tot” l'article de Joan Tardà la vigília en què reclama un diàleg bilateral amb l'Estat, i els comuns van aprofitar el debat per demanar la formació immediata de govern. “Prou de pseudojogades mestres i

jocs simbòlics”, reclamava Elisenda Alamany, que reivindicava “grans majories socials” contra la repressió. Cs i el PP van reivindicar que l'espanyola és “una democràcia real”, i van retreure als independentistes que “converteixen delictes en drets fonamentals”. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Arnau Ramírez** Primer secretari de la Joventut Socialista de Catalunya (JSC)

“El futur d’Espanya és la república federal”

MONARQUIA. “No volem per res una monarquia hereva del franquisme. A més, ningú no sap com s’arriba a una monarquia federal” **155.** “El bloc del 155 són aquells que, tenint majoria parlamentària però no social, han obligat a activar-lo**REFERÈNDUM.** “Un referèndum acordat no és bo ni possible en situació de crispació, quan el país està dividit en meitats”**Xavier Miró**
BARCELONA

Al març, la JSC va escollir Arnau Ramírez (29 anys) com a nou primer secretari. Considera que el congrés que l’acaba d’escollir suposa un punt d’inflexió en què les joventuts socialistes han decidit posicionar-se en el debat públic: “Ja n’hi ha prou de callar davant la situació del país i després d’haver patit molts atacs verbals, fins i tot un de físic a un company de l’Hospitalet que repartia cartells, i que ja ha estat denunciat.”

El punt d’inflexió per a la JSC implicarà també desmarcar-se a vegades del PSC?

Sí. És cabdal que les joventuts vagin a l’avantguarda. Quan el PSC s’ha posicionat de manera insuficient ho hem dit. El 14 d’abril vam demanar que es treguessin del codi penal les injúries contra el Rei. No és el mateix que van votar ni PSC ni PSOE un mes abans al Congrés.

La complicitat del PSC amb el 155 va provocar la baixa o la dimissió del càrrec del partit d’alcaldes importants.

Ens preocupava molt que s’arribés a la intervenció de les institucions del país. Però cal preguntar-se què fa un estat quan una part del territori se salta les lleis i es proclama república. No m’imagino cap estat democràtic del món que no faci res. Els que ens costava veure el 155 també ens preguntàvem quina era l’alternativa. Per això insistim que nosaltres no som al bloc del 155. El bloc del 155 són aquells que, tenint majoria parlamentària però no social, han obligat a activar-lo. Són els tres partits que han gestionat una estratègia que va d’error en error i ha deixat el país fet un nyap.

Arnau Ramírez, nou primer secretari de la JSC, al despatx de la seu del PSC. ■ JOSEP LOSADA**No creu que avalar la suspensió de l’autogovern era una línia vermella per al PSC?**

No és agradable per a ningú. Vam advertir durant mesos que no volíem el 155 ni la DUI. Però va haver-hi DUI. Precisament els catalanistes que respectin les institucions d’autogovern haurien de preservar-les.

Què ha fet malament el PSC aquests darrers anys?

Ha tingut moltes dificultats per fixar posicions clares. Ha costat moltíssim i hem patit anys molt

durs. Ara molta gent agraeix, encara que sigui per criticar-ho, que tinguem una posició definida. Una altra cosa és que sigui fàcil d’explicar quan el missatge predominant és el dels extrems.

Però ha renunciat al dret d’autodeterminació que defensava.

Un partit no ha de defensar sempre allò que seria el millor sinó allò que és possible. Hi ha qui creu que un referèndum acordat en la situació de màxima crispació que tenim seria bo i possible. Nosaltres no ho cre-

iem quan el país està dividit en dues meitats.

Els britànics i els escocesos no ho han vist com un problema de divisió. No el sorprèn?

La política comparada dona sorpreses, a vegades desagradables. Aquí teníem uns polítics a la Generalitat i a l’Estat situats d’esquena els uns dels altres. Electoralment els ha anat molt bé. No cal mirar a la Moncloa, a Ciutadans li ha anat molt bé. Així és molt difícil dialogar. Tampoc no tinc clar que s’hagi donat

POLITÒLEG I REGIDOR

Arnau Ramírez va néixer el 1989 a Sant Feliu de Codines, on és regidor des del 2008. Llicenciat en ciència política i gestió pública per la UAB, és fill de militants socialistes i polític per vocació. Va entrar a militat a la JSC amb quinze anys i va impulsar l’agrupació local del seu poble. També va ser primer secretari de la JSC del Vallès Oriental.

■ X.M.

resposta a les inquietuds dels independentistes escocesos. Van fer un referèndum per la mínima i la situació ha quedat bloquejada.

Els incomoda visualitzar-se al costat del PP i Cs?

No ens sentim còmodes però qui parla de bloc són els independentistes. Proposem coses oposades en l’eix social i nacional. Mentre uns es volen carregar el sistema públic de pensions, nosaltres ens manifestem defensant-lo. No veig la relació entre defensar una Espanya més centralitzada i sortir al

No veig relació entre els que demanen presó per a no sé qui i els que defensem una reforma federal

carrer a demanar presó per a no sé qui i defensar una reforma federal que respongui als anhels majoritaris dels catalans.

La JSC aposta per una república federal. Vostè hi veu el PSOE?

No. Els documents del PSOE recullen els valors republicans però no una proposta republicana en ferm. Però nosaltres i les joventuts del PSOE ho defensarem sempre. Ningú no sap ben bé com s’arriba a una monarquia federal. Sabem que la monarquia està molt arrelada a Espanya però nosaltres no volem per res una monarquia hereva del franquisme. El futur és la república federal. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La comunitat educativa rebutja el setge als docents

■ Mestres, famílies, sindicats i entitats denuncien una campanya política contra el model d'escola catalana ■ Defensen que els ensenyants parlin a classe de l'actualitat sense por de ser assenyalats

Raül Garcia i Aranzueque
BARCELONA

La comunitat educativa catalana va sortir ahir en cascada a denunciar el setge als mestres en forma de denúncies per adoctrinament. L'endemà que el Ministeri d'Educació fes saber que ha requerit al Departament d'Ensenyament que actuï contra mestres i directors de 24 escoles i instituts de Catalunya, organitzacions de mestres, sindicats, famílies i plataformes de la comunitat educativa van denunciar el que consideren una campanya política contra el model d'escola catalana instigada dels del govern espanyol.

La plataforma Somescola, que aplega 54 entitats en defensa de l'escola catalana, va denunciar els "atacs infundats contra docents per la via penal", com és el cas dels nou professors de l'institut El Palau de Sant Andreu de la Barca, que considera que

L'institut El Palau de Sant Andreu de la Barca té nou professors acusats de delictes d'odi ■ JUANMA RAMOS

"formen part d'una campanya política en contra del model d'escola catalana, democràtica i cohesionadora". La plataforma remarca que imposar "de què es pot parlar en públic i de què no" és propi de "règims autoritaris" i defensa "la necessitat de tractar a les aules tots aquells esde-

veniments que formen part de la realitat" com ara l'1-O, els atemptats de Barcelona i Cambrils o la sentència de La Manada.

En el mateix sentit es van expressar el sindicat de l'ensenyament UGT, que va exigir al Departament d'Ensenyament "la publicació immediata" de

Les frases

“Les aules han de ser un niu de pluralitat, respecte i diàleg. Els mestres no han de treballar amb por”

Manel Pulido
CCOO ENSENYAMENT

“Hi ha una campanya política en contra del model d'escola catalana, democràtica i cohesionadora”

Somescola

l'informe intern sobre els nou docents d'El Palau, mentre que Ustec-STEs va anunciar que "en els propers dies" es convocaran mobilitzacions, que volen que siguin "al màxim d'unitàries". Des de CCOO, el secretari general de la Federació d'Ensenyament, Manel Pulido, també va reclamar una "mobilització unitària de tota la societat" que va demanar que fos "transversal". Pulido va recordar que "les aules han de ser un niu de pluralitat, respecte i diàleg" i que "els mestres no han de treballar amb por". La Fapaes, la federació d'AMPA a la qual pertany l'institut El Palau, va recordar que "els més perjudicats per tot aquest despropòsit mediàtic són els alumnes".

El Departament d'Ensenyament, intervingut pel govern espanyol en virtut de l'article 155 de la Constitució i molt qüestionat pel seu paper en l'afar d'El Palau, va confirmar que "totes les denúncies per adoctrinament que s'han fet públiques a través dels mitjans de comunicació es van iniciar el passat mes d'octubre" i que ha "donat resposta" a totes. Ensenyament aclareix que només n'hi ha dues de judicialitzades, la d'El Palau i la de la Seu d'Urgell, i que no s'ha obert expedient a cap dels docents acusats. ■

Els mestres de primària faran classes a l'ESO

■ Professors de secundària qualifiquen la mesura de "pedaç"

R.G.A.
BARCELONA

Els mestres de primària podran fer classes de llengua catalana, llengua castellana i matemàtiques a primer i segon d'ESO durant el pròxim curs escolar per atendre les necessitats de professors de secundària en un moment de gran augment del nombre d'alumnes en aquesta etapa escolar. Així ho certifica el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*

(DOGC), que va publicar ahir una resolució del 25 d'abril per la qual "amb caràcter excepcional per al curs 2018/19, s'ha previst l'adjudicació de noves destinacions provisionals a llocs de treball ordinaris de matemàtiques, llengua catalana i llengua castellana en instituts a funcionaris de carrera del cos de mestres".

Les bases estipulen que, per acollir-s'hi, els mestres han de tenir destinació definitiva o haver estat ja destinats a un lloc de treball de l'ESO reservat a mestres el curs 2017/18. Els candidats a ocupar aquests llocs s'hauran de sotmetre, a més, a

una entrevista de les direccions dels instituts.

La mesura ha provocat la indignació de professors de secundària, especialment interins, que van expressar el seu malestar a les xarxes socials i han fet una recollida de firmes a la plataforma Change.org en la qual qualifiquen les mesures de "pedaços per no solucionar l'arrel del problema de la manca de docents d'aquestes especialitats". Els professors assenyalen que aquest fet, que "desplaça els interins d'aquestes especialitats, no és una mesura justa" i demanen a Ensenyament que "doni preferència en les adjudicacions d'estiu i

Els mestres de primària faran classe als instituts el curs vinent ■ JOSEP LOSADA

en els nomenaments telemàtics que es realitzen durant el curs als interins d'aquestes especialitats", ja que "molts podrien quedar desplaçats a fer substitucions puntuals", fet que "comportaria més precarietat a un col·lectiu que ha de passar la mateixa situació cada juliol".

El Departament d'En-

senyament va remarcar el caràcter "excepcional i temporal" d'una mesura que afectarà entre 250 i 300 mestres, que tindrà una durada de només un any i que servirà per cobrir l'augment de places de professorat a l'ESO. De fet, quan es va implantar la Logse, hi va haver mestres d'EGB que van passar a fer

classe al primer cicle de l'ESO (primer i segon). Alguns d'aquests docents encara estan en aquesta situació. Mentrestant, Ensenyament està treballant amb les universitats perquè adequin la seva oferta a les necessitats del sistema educatiu català per tal de no deixar ningú desatès. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Arcadi Oliveres** Economista. L'ICIP li acaba de donar el premi Constructores de Pau 2017

“Cal explicar bé el país que volem”

CATALUNYA • “Fa vuit anys que va començar el procés i no hem estat capaços d'explicar quin país volem i, és clar, no ens entenen” **VALOR** • “En el tema migratori i dels refugiats, Europa és una institució criminal”

Mireia Rourera
BARCELONA

Tota la vida treballant per la pau i els drets socials i ara fa uns dies l'ICIP, l'Institut Català Internacional per la Pau, li ha entregat el premi Constructores de Pau 2017. “Estic molt content que me'l donin, tot i que potser ho fan perquè ja soc vell i sembla com que toqui...”, diu Arcadi Oliveres. I admet: “M'agrada perquè, entre altres coses, me'l dona una entitat que duu dues paraules que m'estimo: *català i pau*. I estic més content encara si miro companys meus que també l'han rebut, com ara Pepe Beunza o Joan Botam.”

Europa no s'està portant bé amb la immigració?

El que està fent Europa es diu amb dues paraules: vergonya i crim. Europa té a la seva consciència 15.000 cadàvers de gent ofegada a la Mediterrània i 15.000 cadàvers més de gent morta travessant el desert del Sàhara. I això a causa d'aquest egoisme d'exigir visats i passaports quan Europa el que ha fet durant anys ha estat anar pel món envaint. Europa, en el tema migratori i dels refugiats, és una institució criminal.

Aquest mal tracte que oferim...

És evident que el tracte que estem oferint no és per generar una bona societat futura, al contrari. S'ha d'insistir a explicar a la societat tot allò de positiu que tenen els fluxos migratoris, l'arribada de refugiats. Positiu per a ells però també positiu per a nosaltres, fins i tot des d'un punt de vista egoista. L'arribada de gent de fora rejove-

neix la nostra envellida població, aporta diners de cotitzacions i potencia la nostra cultura, perquè totes les cultures no són res més que el fruit de les migracions que van rebent. Entendre-ho de manera diferent és estúpid. El que jo em pregunto és: com pot ser que els governs europeus, sabent això, que ho saben, facin i diguin el contrari?

Vostè ha lluitat contra els CIE (centres d'internament d'estrangers) però no els tanquen.

Un CIE és pitjor que una presó. En una presó hi ha un reglament de presons i els presos cada x dies poden rebre visites... al CIE no hi ha cap reglament, és completament arbitrari el que passi allà. A més, se suposa que la persona que està a la presó ha comès un delictes, encara que això avui tenim l'experiència de molts que no han comès cap delictes i estan a la presó... però els que estan al CIE no han comès cap delictes, com a molt una falta administrativa! Suposo que no els tanquen per pactes que tenen els ministeris de l'Interior entre si... i també perquè estem en una societat egoista, que només procura un benestar a curt termini: aquí o quan el Sr. Trump fa un mur entre els EUA i Mèxic. L'egoisme no és només posar fronteres, ara ja es comença a ensenyar a les escoles, a batxillerat.

?

... Fan cursos d'empresa on es diu als nois i noies que l'empresa ha de maximitzar el benefici, fer negoci constantment. Els eduquen en el capitalisme pur i dur i ja quan són ben joves i patrocinaat per La Caixa.

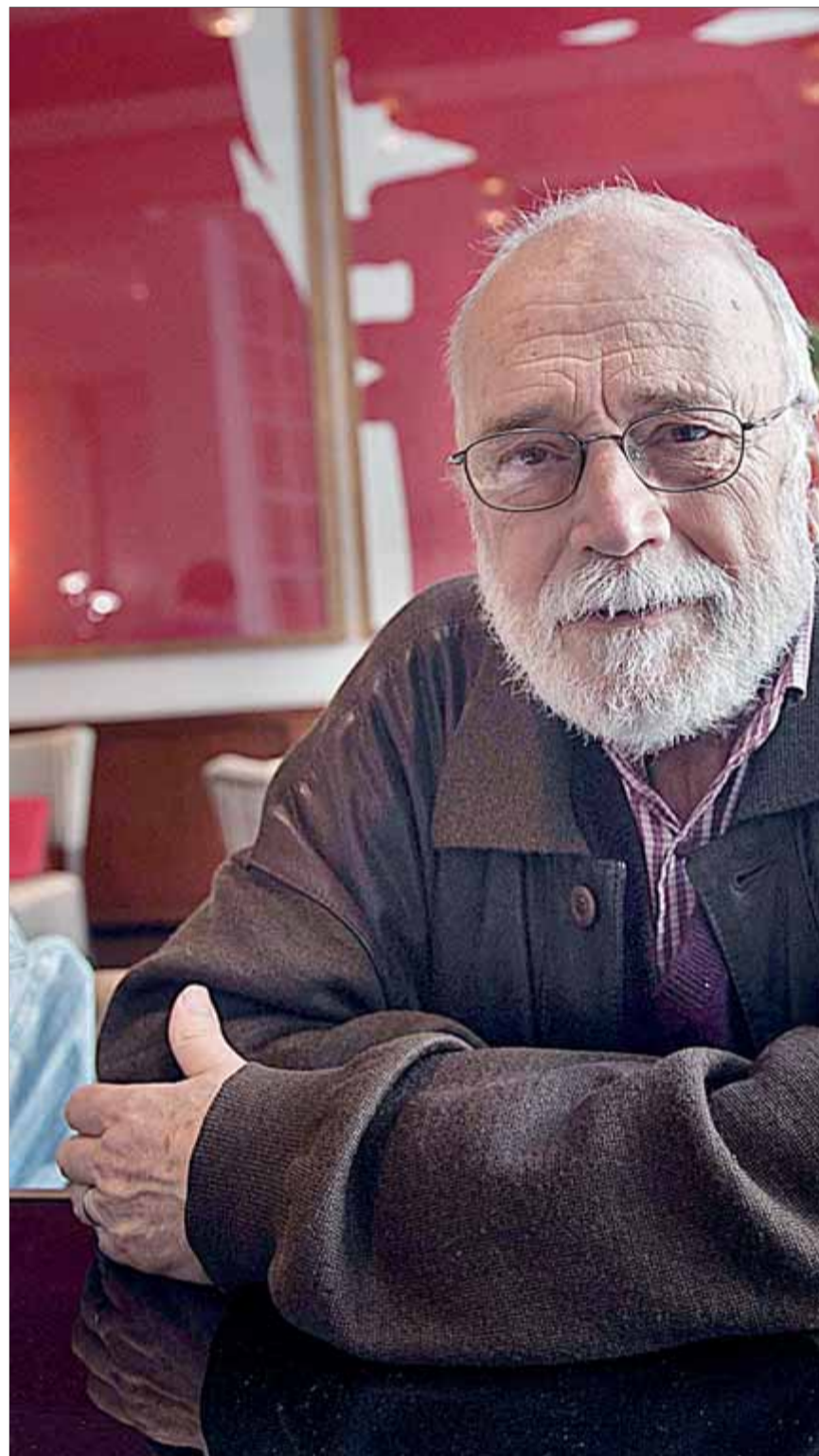
I ara l'Estat vol que la defensa “nacional” s'ensenyi a l'escola.

La defensa militar no hauria d'existir mai i enlloc. En la meua tesi doctoral, que era sobre despesa militar, vaig arribar a una conclusió: mai, al llarg de la història, els exèrcits han servit per res més que per defensar els rics en contra dels pobres. I l'únic soldat que mereix un aplaudiment és el desertor. Tots els exèrcits s'han de dissoldre... Sempre he participat en campanyes en contra de l'exèrcit, per exemple, al Saló de la Infància o al Saló de l'Ensenyament. Però això està en mans de la fira de mostres...

Veiem una clara regressió dels drets fonamentals

Avui m'he topat amb la vaga d'estudiants (dia 26 d'abril) i he entrat com en un túnel del temps perquè fa just 50 anys jo era estudiant i, com ells avui, també sortíem de la plaça Universitat i baixàvem per Pelai... Aquesta setmana en fa 50, perquè era uns dies abans de l'1 de maig, jo era un dels responsables de l'assemblea d'estudiants de la facultat i vam organitzar una manifestació en què volíem agermanar treballadors i estudiants... Per aquells fets em va jutjar el Tribunal de Orden Públic, que em demanava un any de presó. Afortunadament em van absoldre. Han passat tots aquests anys i avui per dir segons què pots anar a la presó. És inconcebible! Els nivells de conservadorisme, de falta de llibertat, de vergonya democràtica que ha assumit el govern del PP amb el suport de la UE s'ha de denunciar.

Amb el suport de Cs i el PSOE.

Primer de tot he de dir que tinc molts amics militants del partit socialista i que els respecto i valoro. Dit això, cal dir que el PSOE va deixar de ser socialista el dia que van proclamar, en el congrés de Suresnes, primer secretari general un tal Felipe González, una vergonya democràtica, un traïdor a totes les causes, que és un home que, havent decidit continuar a l'OTAN, encara va fer unes eleccions dient que sortiríem de l'OTAN. Ho ha descafeïnat tot, ha traït totes les causes i des que aquest senyor va governar el partit, que encara el governa, el PSOE va perdre tot el sentit.

La ultradreta reneix

Aquells primers Guerrilleros de Cristo Rey, Fuerza Nueva... van poder actuar impunement per-

què tenien tota mena de contactes en el món policial. A partir d'aquí, l'extrema dreta ha campat a cor que vols... aquí i a molts llocs del món.

Als policies que van venir a reprimir l'1-O se'ls premia.

Els cossos i forces de seguretat de l'Estat són intocables. Ara i abans. Jo he demanat moltes vegades públicament que un senyor que es diu Jorge Fernández Díaz sigui jutjat perquè, entre altres moltes raons, ell era el ministre de l'Interior quan hi va haver els fets del Tarajal, a Ceuta, on la Guàrdia Civil va disparar contra aquells immigrants que, nedant, intentaven arribar a la costa. No podem tenir aquesta gent!

Cs vol presentar Manuel Valls,

L'economista Arcadi Oliveres, històric president de Justícia i Pau i fundador de Procés Constituent, dijous passat a Barcelona. Acaba de firmar una carta del seu amic i premi Nobel Adolfo Pérez Esquivel en què es demana que l'expresident Lula, empresonat al Brasil, sigui candidat a premi Nobel de la pau ■ JOSEP LOSADA

no gaire amic dels immigrants, com a alcaldable de Barcelona. Un altre traïdor al partit socialista.

Com pot ser que gent d'aquí voti un partit que menysprea tot el que representa Catalunya, començant per la llengua, i que s'apunti a manifestacions ultreres que demanen, per exemple, la presó per a Puigdemont

No s'ha fet bé la feina des del punt de vista dels mitjans de comunicació. No s'ha explicat a la gent el que passa i quina és la realitat, en part perquè hi ha mitjans completament venuts als grans poders financers i econòmics. I, segon, el catalanisme tampoc s'ha explicat. Els únics que ho han intentat treballar són la gent de Súmate. Això va començar el juliol del 2010, fa

vuit anys, i encara no hem fet arribar el missatge a tothom. En part ha estat una irresponsabilitat dels partits que han promogut aquest procés d'independència i de la mateixa Generalitat, que haurien d'haver anat per tota la geografia espanyola donant explicacions i dient-los què volem i per què, i que ells siguin igual de feliços.

Però Cs triomfa també aquí Sobretot a les zones que abans anomenàvem cinturó roig, que han vist com els socialistes els han abandonat.

Aquesta gent s'ha quedat sense partit de referència...? Serien el públic natural de Podem, però...

... Però voten Arrimadas.

Bàsicament per ignorància. A mi m'agradaria que se sabés qui finança Cs. Quines empreses de l'Íbex 35 hi ha al darrere. S'entendrien moltes coses.

Alguns diuen que els catalanistes independentistes són nazis i que es creuen superiors...

No hem explicat prou quin país volem. Si ho expliquéssim amb detall convenceríem aquesta gent perquè és cert que a vegades hem acabat identificant el catalanisme amb una petita fracció que a mi no m'agrada, que, per exemple, pot estar representada pel Cercle Català de Negocis, que parteix d'aquelles frases absurdes d'"Espanya ens roba" o "serem més rics"... Si tu comences a plantejar la independència d'aquesta manera no faràs res. Has d'explicar quin

He demanat moltes vegades que es jutgi Jorge Fernández Díaz com a responsable dels fets del Tarajal

país vols, com la solidaritat ha de ser la base, com la frontera no ha d'existir, com l'acolliment d'immigrants l'hem de tenir sempre, com la banca ha de ser ètica... una altra cosa que s'ha de dir és que les formacions catalanistes, algunes més que d'altres, tot s'ha de dir, perquè Convergència s'hi va resistir força, han donat suport a la renda garantida de ciutadania. Els hem de fer veure que el país que nosaltres volem també els podria agradar a ells.

L'aplicació de la renda garantida ara està aturada.

Doncs sí, perquè es va acabar aprovant el juny del 2017 i s'havia de posar en marxa, però tres mesos després tot queda col·lapsat pel 155. La consellera Dolors Bassa, que hi havia treballat molt, és a la presó. L'única aplicació pràctica que hi ha hagut ha estat per a aquelles persones que ja estaven dins d'una categoria, que era els pirri. A la resta, no se'ls ha tramitat res. Entenc que aquestes coses són les més perjudicials del 155.

Aquest any fa 50 anys Justícia i Pau, que vostè va presidir. Lluint s'aconsegueixen coses?

Jo crec que sí. A Justícia i Pau vam començar amb la campanya en contra de la pena de mort i avui està en declivi... Altres campanyes que van tenir un cert èxit van ser contra les bales de goma dels Mossos d'Esquadra, i l'altra, més global, per la prohibició de les mines anti-persona. L'any 1991 vaig ser a Londres en una reunió per iniciar la campanya i sis anys després l'ONU va prohibir-les. Recordo també l'any 2001, que vam fer de mediadors entre els immigrants tancats a les esglésies i al Govern Civil, i finalment van ser 1.300 persones que van sortir amb els papers a la mà.

En l'àmbit del país, s'ha de continuar sortint al carrer?

Sempre. Una de les meves frases preferides és: "No tenim dret a perdre l'esperança."

L'Estat espanyol acusa d'odi tothom. També els CDR.

Una de les pitjors conseqüències del 155 és que no s'ha pogut aplicar la renda garantida de ciutadania

... Quan són ells que al Tarajal desapareixen contra la gent i aquí donen cops i empentes a qualsevol que se'ls posi al davant. Això ja ho deia Goebbels a Hitler: "Tu agafa una mentida, repeteix-la mil vegades i serà veritat."

La força és que l'independentisme és un moviment pacífic. 100% i encara ho ha de ser més. És molt positiu aquest moviment que es diu En Pau de Pau.

Tenim presos polítics i tothom a Espanya calla. Com pot ser?

En els darrers anys hem perdut molts intel·lectuals tipus Aranguren, Tierno Galván... i, en canvi, hi ha hagut un creixement espectacular dels intel·lectuals orgànics, aquells que estan al servei del poder i que fan de tertulians. Hem d'entornar el *mea culpa* per no haver-nos sabut explicar prou bé. Quan va començar el procés la Generalitat hauria d'haver enviat 50, 100... ambaixadors arreu del món a convèncer la gent i, en primer lloc, els intel·lectuals. Conec gent honrada d'esquerres de l'Estat que no ens han entès i en això ha fet bastant mal aquell argument que serem més rics; és aleshores quan els surt l'anticatalanisme, potser sí per l'elitisme nostre. Haig d'anar a fer una conferència a Premià i el primer que diré serà: "Hem de dir que el procés independentista no ha de ser mai perquè siguem més rics. A partir d'aquí podem parlar del que vulgueu."

Què s'ha fet malament en el desplegament de la República?

La declaració d'independència va ser precipitada i pírrica; una declaració d'aquest tipus requereix d'una majoria consolidada que no teníem. Tots, i jo el primer, ens havíem posat la mel a la boca i a tots ens feia gràcia viure aquell moment però no teníem, potser perquè no ho havíem pogut demostrar amb una votació que no ens van deixar fer, una majoria raonable. Teníem una majoria parlamentària d'un parell de diputats i es podia guanyar una votació, però no una república. ■